01/01/2021

Οσιακή Κοίμησις της Γερόντισσας Λυδίας

/ Επικαιρότητα

Του Αρχιμανδρίτου π. Δημητρίου Καββαδία

Κατά την διάρκεια της πρωτοχρονιάτικης αγρυπνίας του σωτήριου έτους 2021 εκοιμήθη η Γερόντισσα Λυδία, Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Αγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου στην Ελευθερούπολη Καβάλας.

Η κατά κόσμον Ελπίδα, πρωτότοκη θυγατέρα από πέντε παιδιά(είχε ακόμη τέσσερις αδελφούς) των αγροτών Χαραλάμπους και Ελένης Παπαδοπούλου γεννήθηκε στις 22 Νοεμβρίου 1933 στην Γεωργιανή Καβάλας. Υπήρξε γόνος Ποντιακής καταγωγής από την Νικόπολη του Πόντου. Οι γονείς της την μεγάλωσαν με τίμιες αρχές, με αγάπη για τον Χριστό και την πατρίδα. Τα πνευματικά τα διδάχτηκε από τον ευλαβή πατέρα της Χαράλαμπο ο οποίος διετέλεσε περιζήτητος Ιεροψάλτης και ο οποίος με την κατανυκτική φωνή και την τέχνη του εκόσμησε τα αναλογεία των ιερών ναών της περιοχής. Η οικογένεια της ανέκαθεν συνδεόταν με διάφορους κληρικούς και αναφέρουμε ιδιαιτέρως ότι ο αδελφός της Κυριάκος, διακεκριμένος νομικός, πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές και διδακτορικό στο Κανονικό Δίκαιο στην Ρώμη με την υποστήριξη του εκεί σπουδάζοντος τότε Αρχιμανδρίτου και νυν Πατριάρχου Βαρθολομαίου.

Εκ νεότητος παρακολουθούσε τα κατηχητικά σχολεία και συνδέθηκε πνευματικά με διάφορους κληρικούς όπως και τον μακαριστό Γέροντα Θεόφιλο Ζησόπουλο που τότε «όργωνε» όλη την Μακεδονική περιφέρεια φλογίζοντας τις νεανικές καρδιές με την αγάπη του Χριστού για μία ανώτερη ζωή.

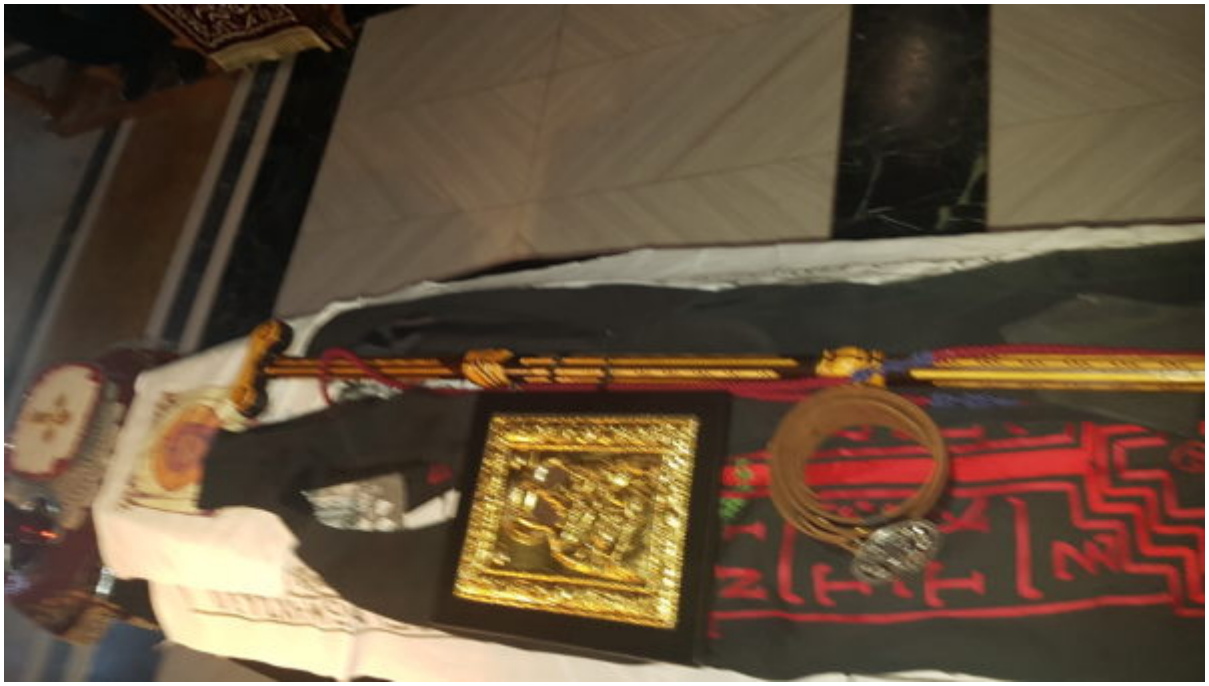

Έτσι αυξήθηκε μέσα της ο ένθεος πόθος για αφιέρωση αλλά όχι για ιεραποστολική αδελφότητα. Επιθύμησε την ζωή της μοναχής και η ευκαιρία της δόθηκε όταν γνωρίστηκε με τον Αρχιμανδρίτη Ιωακείμ Καραχρήστο, σήμερα Δικαίο της Ιεράς Κοινοβιακής Σκήτεως του Προφήτου Ηλίου στο Άγιο Όρος.

Στο ορεινό χωριό Νικητές στα βουνά της Χρυσούπολης Καβάλας οι ανταλλάξιμοι Χριστιανοί έφεραν μαζί τους πολύτιμο κειμήλιο , την θαυματουργή εικόνα της

Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού και την αποθησαύρισαν στο εξωκκλήσι του Αγίου Γεωργίου. Ζούσαν με τα έθιμα τους λατρεύοντας τον Σωτήρα Χριστό και προσκυνώντας την Αγία Του εικόνα και διατηρώντας άσβεστη την μνήμη της πατρίδας τους μέχρι που ο Γέροντας Ιωακείμ συνέστησε εκεί τον πρώτο μοναχικό πυρήνα για την ίδρυση της Μονής εγκαθιστώντας στα δύο παρακείμενα δωμάτια τις πρώτες αδελφές Λυδία(κ.κ. Ελπίδα) , Χριστοδούλη(κ.κ. Σταυρούλα) και Ξένη(κ.κ. Τατιανή) επί Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου Αλεξάνδρου. Ήταν τότε 26 Μαρτίου του 1969. Η Μεγαλοσχημία της Γερόντισσας έγινε στις 29 Σεπτεμβρίου του 1974 από τον Μητροπολίτη Προκόπιο, ο οποίος την διόρισε Ηγουμένη.

Η Γερόντισσα με ιδιαίτερο ζήλο ασχολήθηκε με την ανέγερση της Μονής και την δημιουργία αδελφότητος έτσι ώστε μέσα σε λίγα χρόνια να δημιουργηθεί ένα από τα ωραιότερα μοναστήρια της Πατρίδας μας. Οι δυσκολίες όμως της περιόδου εκείνης είχαν σαν αποτέλεσμα να κουραστεί και έτσι μαζί με την αδελφή Χριστοδούλη, ξεκίνησαν ταπεινά για μία νέα δημιουργία. Το έτος 1978, ο Αρχιμανδρίτης Φίλιππος Αβραμίδης με την ευλογία και την προτροπή του Μητροπολίτου Ελευθερουπόλεως Αμβροσίου εγκαταστάθηκε στο βουνό λίγο πιο πάνω από το ανταλλάξιμο χωριό Χρυσόκαστρο, όπου υπήρχε ένα παλαιό ξύλινο ναύδριο του Αγίου Παντελεήμονος λίγο πιο πέρα από το παλιό τούρκικο νεκροταφείο. Ο Γέροντας Φίλιππος γόνος παραδοσιακής Μακεδονικής οικογένειας και αυτάδελφος των Ιερομονάχου Γρηγορίου και Μοναχού Στεφάνου Δανιηλαίων εμφορείτο από το πνεύμα της δημιουργίας Ιεράς Μονής. Εκεί στην ερημιά, λειτουργώντας καθημερινώς και εργαζόμενος υπέρ άνθρωπον, δημιούργησε τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη του μοναστηριού.

Κατόπιν συστάσεων πνευματικών προσώπων, ήρθε σε επαφή με την Γερόντισσα Λυδία και έτσι ξεκίνησε η σύσταση της Ιεράς Μονής του Αγίου Παντελεήμονος που είναι το στολίδι της Τοπικής Εκκλησίας αλλά και της πατρίδας μας.

Με ιδιαίτερη όρεξη από τα τέλη του 1980, η Γερόντισσα Λυδία εργάστηκε για την ανάπτυξη και αυτού του νεοίδρυτου μοναστηριού.

Με πολλή προσευχή, ακατάβλητη δύναμη και αδιάκοπη εργασία στήθηκε το μοναστήρι, καταφύγιο σήμερα πνευματικό για την περιοχή και για πολλούς χριστιανούς από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Η Γερόντισσα για το μοναστήρι κράτησε τα διακονήματα της οικιακής οικονομίας, δηλαδή τα διακονήματα της μάνας. Υπήρξε η κεντρική μαγείρισσα και η διευθύντρια του ραφείου της Μονής. Ανακατεύοντας το τσουκάλι χόρτασε το μοναστήρι και τους προσκυνητές και σκύβοντας πάνω από την ραπτομηχανή έραψε και έντυσε την αδελφότητα και άλλους αναγκεμένους. Με την υπομονή της οργανώθηκαν τα εργαστήρια του Ιεροραφείου και του αγιογραφείου της Μονής.

Με τα ακούραστα χέρια της που εξαγιάζονταν από το κομποσχοίνι, έστρωσε το καθημερινό τραπέζι όπως και το γιορταστικό των πανηγύρεων της Μονής και ευτρέπισε τα Ιερά των ναών της Μονής, έντυσε Ιερείς και μοναχές. Όλα με τάξη , με ευπρέπεια , με επιμέλεια, με καθαρή καρδιά και καθαριότητα, με υπομονή, με ακένωτη αγάπη.

Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι η Γερόντισσα με την κουτάλα και την βελόνα διήλθε τον δρόμο μέσω «της κοιλάδας του Κλαυθμώνος» της παρούσης ζωής, οδεύοντας προς την Βασιλεία των Ουρανών.

Το Σάββατο του Λαζάρου στον Εσπερινό της επομένης , 22 Απριλίου 2000, έγινε η ενθρόνισή της, κατόπιν ψηφοφορίας της αδελφότητας. Την τελετή έκανε ο Μητροπολίτης Ευδόκιμος που ευχήθηκε καταλλήλως στην Γερόντισσα. Αυτό ήταν βέβαια τυπική πράξη διότι η Γερόντισσα υπήρξε ενθρονισμένη στις καρδιές όλων χάρης στην ταπείνωση και την αγάπη της.

Η μακαριστή Γερόντισσα διακρίθηκε για το εν γένει πνεύμα της ταπεινώσεως της επαναλαμβάνοντας εν πράξει το ψαλμικό «εγώ ειμί γη και σποδός» Η γλυκύτατη μορφή της, στολισμένη πότε με το ειλικρινές και ανυπόκριτο χαμόγελό και πότε με τα υψοπονά δάκρυα, στήριζε και ξεκούραζε ψυχικά όποιον την πλησίαζε. Συγχωρητική, ανεξίκακη, υποχωρητική πάντοτε νικούσε « το κακόν τω αγαθώ» Συγχωρούσε και προχωρούσε.

Κατά τα λεγόμενα του Γέροντος Φιλίππου η Γερόντισσα άφησε και θα αφήσει εποχή με την σιωπή της, την αφάνεια και διαλλακτικότητά της.

Σε κάθε δυσκολία, σε κάθε έξαρση του αντικειμένου έβαζε κάτω το κεφάλι της και προσευχόμενη εξεδίωκε την ενέργεια του πονηρού κρατώντας την γαλήνη στην ψυχή της με την σιωπή, τα λίγα λόγια, την ακατακρισία.

Η στοργική και ελεήμων, η αόργητη μητέρα αξιώθηκε να δει την ακμή της Μονής της με την δημιουργία αδελφότητας και την ανάπτυξη του ιερού συγκροτήματος.

Η καλωσύνη της, η υπομονή της, η φιλανθρωπία της και το ενδιαφέρον της για την κάθε ψυχή που την πλησίαζε, την κατέστησαν της πόλο έλξεως προς την Μονή. Πάντοτε οικοδομούσε, πάντοτε ξεκούραζε, πάντοτε και ποικιλοτρόπως βοηθούσε έτσι όπως εκείνη ήξερε να κάνει με σιωπή και με αφάνεια κρατώντας για τον ευατό της την απλότητα και την ηρεμία.

Δεν έλεγε πομπώδεις λόγους, δεν περιφερόταν με αέρα στα προαύλεια , δεν προέβαλε τον εαυτό της, δεν παρενέβαινε για να κάνει την έξυπνη. Με σιωπή και το κεφάλι κάτω ήταν πάντα παρούσα να σκεπάσει, να βοηθήσει, να στηρίξει, να συμπαρασταθεί, να μοιράσει ακόμα και την λιγοστή μερίδα της. Μια ανοιχτή αγκαλιά και μια ανοιχτή καρδιά για όλους, έτσι όπως πρέπει να είναι η μάνα: Με πόνο στην καρδιά, με χαμόγελο στα χείλη, με ανοιχτά τα χέρια και τα μάτια στραμμένα στον ουρανό.

Αποχωρεί σήμερα για το ουράνιο ταξίδι κατόπιν πολυετούς πάλης με τον ανελέητο καρκίνο αλλά και τον φονικό ιό.

Την αποχαιρετούν ο προστάτης της Ιεράς Μονής, Μητροπολίτης Ελευθερουπόλεως Χρυσόστομος αλλά και όλος ο ιερός κλήρος της τοπικής εκκλησίας .

Την αποχαιρετούν ο Κτίτωρ και πνευματικός της Ιεράς Μονής, Γέροντας Φίλιππος καθώς και η αδελφότητά της.

Την αποχαιρετούν τα πνευματικά της τέκνα της Μονής, τα εγγύς και τα μακράν, όσοι μπόρεσαν και όσοι δεν μπόρεσαν να παρευρεθούν λόγω της ιδιομορφίας της περιόδου που διανύουμε.

Με ανοιχτά τα χέρια, πλήρη έργων αγαθών και με αναμμένη και ευπρεπισμένη την λαμπάδα της ψυχής της, ανέρχεται “εις ον επόθησεν, Κύριον”.

“Η ψυχή αυτής εν αγαθοίς αυλισθήσεται!”

“Και το μνημόσυνον αυτής εις γενεάν και γενεάν!”

Την ευχής της να έχουμε!